

Ομιλία

Προέδρου Συνδέσμου Βιομηχανιών Βορείου Ελλάδος

κ. Αθανάσιου Σαββάκη

στην 1^η Σύνοδο της Θεσσαλονίκης

2016 THESSALONIKI SUMMIT

Θεσσαλονίκη, 13 Οκτωβρίου 2016

Κυρίες & Κύριοι,

Η συσχέτιση της οικονομικής ανάπτυξης μιας χώρας με την υλοποίηση ιδιωτικών και ακολούθως, δημόσιων επενδύσεων, είναι αυτονόητη σχεδόν σε όλο τον κόσμο εκτός μάλλον από τη χώρα μας. Αλλιώς, δεν μπορούν να ερμηνευθούν ταυτόχρονα δύο πολύ βασικές διαπιστώσεις από τη μελέτη των στοιχείων του μακροοικονομικού περιβάλλοντος:

- η πρώτη αφορά στην αδυναμία εξόδου της χώρας μας από την κρίση, προϋπόθεση για την οποία είναι η δημιουργία - μέσω - μεταρρυθμίσεων - φιλικότερου επιχειρηματικού περιβάλλοντος, και
- η δεύτερη σχετίζεται με τη μελέτη των στοιχείων για τις ξένες επενδύσεις στη χώρα μας.

Σύμφωνα με τα στοιχεία του World Competitiveness Report του IMD, μεταξύ των ετών 2010 και 2015, συνέβησαν τα ακόλουθα στο πεδίο των ξένων επενδύσεων:

- οι ροές ξένων επενδύσεων από 0,48 δις δολάρια το 2010, έφτασαν στο -0,29 δις δολάρια το 2015, δηλαδή βιώνουμε επίσημα καθεστώς αποεπένδυσης, και,
- το ισοζύγιο των ροών ξένων επενδύσεων από 1,23 δις δολάρια το 2010, μειώθηκε κατά 50%, και πλέον το 2015 διαμορφώθηκε στο 0,67 δις δολάρια ενδεικτικό της επενδυτικής άπνοιας στη χώρα μας την τελευταία εξαετία.

Αναρωτιέμαι με την αναφορά και μόνον αυτών των δύο στοιχείων αν είναι εφικτή ή/και ρεαλιστική η προσδοκία όλων μας για την ανάκαμψη της ελληνικής οικονομίας.

Οι απαραίτητες προϋποθέσεις άραγε υπάρχουν;

Υπερφολόγηση, γραφειοκρατικές αγκυλώσεις, κεφαλαιακοί έλεγχοι, συνιστούν μάλλον ένα γενικευμένο αδιέξοδο για την ελληνική οικονομία το οποίο προκύπτει άμεσα όσο επιμένουμε να έχουμε στο επίκεντρο της οικονομικής μας πολιτικής τη διάσωση του κράτους και των τραπεζών.

Πριν φθάσω στο ερώτημα: «ποιος άραγε θυμάται ότι υπάρχει και ιδιωτική οικονομία στη χώρα», θα υπογραμμίσω ότι οικονομική ανάκαμψη χωρίς ικανό ανθρώπινο δυναμικό, όσα ευφυή μέτρα κι αν εφαρμόσουμε, δεν θα υπάρξει. Ο ΟΟΣΑ μας το

θύμισε πριν λίγες μόλις μέρες με τον πιο εμφατικό τρόπο: στην Ελλάδα χάθηκε από την αρχή της Παγκόσμιας οικονομικής κρίσης μια στις δύο θέσεις εργασίας που κατείχαν νέοι άνθρωποι ηλικίας, κυρίως, 15 έως 29 ετών.

Άραγε, γι' αυτούς τους νέους ποια οικονομική πολιτική νοιάστηκε;

Ποια οικονομική πολιτική έλαβε υπόψη της ότι το κόστος αυτών των νέων ανέρχεται στο 2% του ΑΕΠ της χώρας μας και ότι θα μπορούσε, με κατάλληλες προϋποθέσεις, να παράξει πλούτο πολλών δις ευρώ που έχει ανάγκη η χώρα μας;

Κι αν έρθουμε τώρα στις επιχειρήσεις του ιδιωτικού τομέα. Η διαρκής πολιτική και οικονομική αβεβαιότητα, έφερε τα προφανή αποτελέσματα:

- κύκλο εργασιών της βιομηχανίας σε ραγδαία πτώση, σε σχέση με αντίστοιχες περυσινές περιόδους, π.χ. Μάιος 2016 σε σχέση με τον Μάιο του 2015, η μείωση ήταν 13,4%, και,
- συνέχιση της ύπαρξης ζημιών για τη μεταποίηση γι' ακόμη μια χρονιά.

Παρά το αρνητικό περιβάλλον στο οποίο δραστηριοποιούνται οι επιχειρήσεις μας, το παρήγορο είναι ότι ακόμη υπάρχουν υγιείς επιχειρήσεις που μάχονται με την κρίση:

- επενδύουν,
- παράγουν προϊόντα τυποποιημένα και με αυστηρές προδιαγραφές, και,
- προσπαθούν να διεθνοποιηθούν καθημερινά ολοένα και περισσότερο.

Μάλιστα, και παρά το σκληρό επιχειρηματικό τοπίο, γίνονται παράγοντες κοινωνικής συνοχής σε τοπικό, περιφερειακό και εθνικό επίπεδο, αφού διατηρούν τις θέσεις εργασίας τους και πολλές φορές τις αυξάνουν μέσα σ' αυτό το αρνητικό περιβάλλον.

Κυρίες & Κύριοι,

Για να υπάρξει οικονομική ανάπτυξη, πρέπει προηγουμένως να υπάρξει «στρατηγικό σχέδιο για την ανάπτυξη». Πλέον, το σύνολο του πολιτικού κόσμου της χώρας, θα πρέπει ν' αναλάβει το βάρος της σχετικής ευθύνης. Θα πρέπει η Κυβέρνηση, που έχει άλλωστε και την ουσιαστική ευθύνη, με ξεκάθαρο τρόπο και απολύτως ορθολογικά, να σχεδιάσει το «Ελληνικό Στρατηγικό Σχέδιο για την Ανάπτυξη».

Το παρελθόν μας έχει διδάξει ότι αποσπασματικά μέτρα πολιτικής και αδυναμία επίτευξης συνεργιών μεταξύ των πολιτικών που δυνητικά ενισχύουν την ανταγωνιστικότητα, έχουν αποτύχει. Και το αποτέλεσμα αυτής της αποτυχίας το βιώνουμε όλοι μας εδώ και επτά χρόνια.

Κατά συνέπεια, βασικό ζητούμενο για τον επιχειρηματικό κόσμο της Βόρειας Ελλάδος από την Κυβέρνηση ούτως ώστε να επιτευχθεί η πολυπόθητη οικονομική ανάπτυξη, είναι η εκπόνηση και η υλοποίηση, με τόλμη, με ειλικρίνεια, με συγκεκριμένα μέτρα επαρκώς κοστολογημένα και με ρεαλιστικό χρονοδιάγραμμα υλοποίησης, ενός στρατηγικού σχεδίου οικονομικής πολιτικής που θα οδηγεί την Ελλάδα σε έξοδο από την κρίση. Είμαστε μια απ' τις λίγες χώρες του Δυτικού κόσμου, που δεν εννοούμε να εντάξουμε τον στρατηγικό σχεδιασμό στη λειτουργία της δημόσιας διοίκησης. Γι' αυτό και καταφέρνουμε να είμαστε διαρκώς ουραγοί.

Αγαπητοί φίλοι, αγαπητοί σύνεδροι,

Σ' αυτό το στρατηγικό σχέδιο για την ανάκαμψη της οικονομίας, στο επίκεντρο πρέπει να τεθεί ο ιδιωτικός τομέας της οικονομίας, και, κυρίως, η μεταποιητική δραστηριότητα. Η ξεχασμένη απ' όλους βιομηχανία, που συντηρεί πλήθος δορυφορικών επιχειρήσεων και επαγγελματιών, για την οποία, τώρα, την εποχή της οικονομικής κρίσης, σχεδόν όλο το πολιτικό φάσμα, «ανακάλυψε» τη δυναμική της προσφορά στην ανάπτυξη.

Αυτό που δεν έχουμε δει, είναι η πρόθεση της πολιτικής ηγεσίας της χώρας να μετουσιώνεται σε πράξη. Πως θα ξεκινήσουμε; Η πρότασή μας είναι ξεκάθαρη: με την ύπαρξη συγκεκριμένης βιομηχανικής πολιτικής στη χώρα. Μιας βιομηχανικής πολιτικής, στοιβαρής, ρεαλιστικής, με ουσιαστικό περιεχόμενο, προσαρμοσμένης στην υπάρχουσα παραγωγική βάση, και με το βλέμμα στραμμένο στις διεθνείς αγορές. Μιας βιομηχανικής πολιτικής που θα καλύψει το κενό που υπάρχει στη χώρα μας, εδώ και τουλάχιστον 30 χρόνια. Ξέρουμε πολύ καλά ότι οι δυναμικές μεταποιητικές επιχειρήσεις αν αφεθούν να εργασθούν σ' ένα περιβάλλον με τα λιγότερα δυνατά προσκόμματα και με συγκεκριμένους κανόνες του παιγνιδιού, μπορούν πραγματικά να μεγαλουργήσουν...

Κυρίες & Κύριοι,

Η έκφραση που ακούμε να επαναλαμβάνεται από τα χείλη πολλών, ότι δηλαδή «χρειαζόμαστε ένα επενδυτικό σόκ» για ν' ανακάμψει η χώρα είναι πέρα για πέρα αληθινή. Αν λοιπόν δημιουργήσουμε:

1. το «Εθνικό Στρατηγικό Σχέδιο για την Ανάπτυξη», και,
2. σχεδιάσουμε μια εφικτή βιομηχανική πολιτική,

τότε, αυτά που απομένουν να κάνουμε είναι μια εθνική συμφωνία για τις απαραίτητες μεταρρυθμίσεις στο πεδίο της οικονομίας. Μεταρρυθμίσεις που θα διευκολύνουν την ιδιωτική επενδυτική πρωτοβουλία, θα μειώνουν τη γραφειοκρατία, θα ευνοούν την καινοτομία και τη μεταφορά τεχνολογίας, και, εν τέλει, θα συμβάλλουν καταλυτικά στη δημιουργία εθνικού πλούτου και νέων θέσεων εργασίας.

Τι χρειαζόμαστε για να κάνουμε πραγματικότητα την ανάπτυξη;

Η πολιτεία και η δημόσια διοίκηση ν' αξιοποιήσει την εμπειρία και την τεχνογνωσία, των φορέων όπως ο ΣΒΒΕ, που υποστηρίζουμε έμπρακτα την επιχειρηματικότητα στη χώρα. Κανείς δεν ξέρει καλύτερα από εμάς τα προσκόμματα της καθημερινότητάς μας. Εμείς έχουμε και τις λύσεις των προβλημάτων, που η πολιτεία είτε αγνοεί, είτε δεν τολμά να τις εφαρμόσει.

Ζητάμε λοιπόν περισσότερη προσοχή στα όσα οι φορείς μας προτείνουν. Βοηθούν έμπρακτα την ανάπτυξη της χώρας, χρησιμοποιώντας την «κοινή λογική» που έχει εξαφανισθεί κυριολεκτικά από τον δημόσιο τομέα.

Κυρίες & Κύριοι,

Θα ολοκληρώσω την ομιλία μου μ' έναν δεκάλογο που δημιουργήσαμε στον ΣΒΒΕ, που κατά τη γνώμη μας, συμβάλλει και κάνει πράξη την τόνωση της ιδιωτικής

οικονομίας και της οικονομικής ανάπτυξης της χώρας. Για να υλοποιηθούν λοιπόν οι κάθε είδους επενδύσεις που θα μας οδηγήσουν στην οικονομική ανάπτυξη, θα πρέπει να αρθούν μια σειρά από εμπόδια στην καθημερινή δραστηριοποίηση των επιχειρήσεων και ειδικά των μεταποιητικών επιχειρήσεων. Τα εμπόδια αυτά αφορούν:

1. στην πρόσβαση στη χρηματοδότηση των υποψήφιων επενδυτών,
2. στην ικανότητα της οικονομίας να θέσει σε προτεραιότητα τις επενδύσεις στη βιομηχανική παραγωγή,
3. στην ανάπτυξη καινοτόμων προϊόντων και υπηρεσιών, σε συνδυασμό με την υλοποίηση ουσιαστικών δράσεων μεταφοράς τεχνολογίας σε όλο το φάσμα της εγχώριας επιχειρηματικότητας,
4. στην εναρμόνιση της χώρας μας με τα διεθνή και ευρωπαϊκά δεδομένα, στον τομέα της ενέργειας και ειδικά στο πεδίο του κόστους ενέργειας,
5. στην έμπρακτη υποστήριξη των εξωστρεφών επιχειρήσεων, κατά το πρότυπο άλλων χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης,
6. στη σταθερότητα του φορολογικού πλαισίου που διέπει την επιχειρηματικότητα, και το οποίο αποτελεί ίσως τη βασικότερη παράμετρο της αξιοπιστίας μιας χώρας που επιθυμεί να προσελκύσει κεφάλαια από ξένους επενδυτές,
7. στην εύρυθμη λειτουργία και εποπτεία της εγχώριας αγοράς και στην τήρηση των κανόνων ανταγωνισμού,
8. στην – επιτέλους – συμφωνία για συγκεκριμένο σύστημα αδειοδότησης των επιχειρήσεων που αποτελεί μονίμως πρόβλημα τόσο για τις υφισταμένες όσο και για τις υποψήφιες νέες επενδύσεις,
9. στην ταχεία απονομή της δικαιοσύνης, και στην κατά προτεραιότητα εξέταση θεμάτων που αφορούν στην επιχειρηματικότητα. Παράλληλα, το σύστημα απονομής δικαιοσύνης θα πρέπει να ενισχυθεί με τη θεσμοθέτηση εκθέσεων επιπτώσεων του κάθε νόμου στην επιχειρηματικότητα γεγονός που αυτόματα θα συνιστά ένα μεγάλο βήμα προς την κατεύθυνση της καλής νομοθέτησης στην Ελλάδα, και,
10. στη δημιουργία προϋποθέσεων δημιουργίας ποιοτικών θέσεων εργασίας, που θ' ανακόψουν το "brain drain" των τελευταίων αυτών ετών.

Σας ευχαριστώ για την προσοχή σας.